

. 1 .

Dọn đến nhà mới

Cuối cùng thì chúng tôi cũng đã có nhà mới. Dù be bé thôi và ở ngoại thành thì cũng hơn phải ở nhà thuê và lâu lâu lại phải dọn từ nơi này sang nơi khác. Ba tôi làm nhân viên ở một công ty nhỏ, còn mẹ tôi mở sạp hàng tạp hóa ngoài chợ, tích góp mãi rồi cuối cùng cũng xây được một ngôi nhà.

Ngôi nhà thật tuyệt vời. Ngoài phòng khách và nhà bếp ra, còn có hai phòng ngủ. Ba mẹ ưu tiên cho tôi phòng riêng, có giường rộng rãi và bàn học kê bên cửa sổ. Tường quét vôi xanh, cùng với rèm cửa và cửa sổ cũng màu xanh mát dịu. Từ ô cửa này có thể nhìn ra những thửa đất xanh, cây cối và dòng sông phía xa xa. Những đêm mùa hè mở cửa sổ, gió từ phía sông

đưa vào mát rười rượi, khác với căn buồng vừa kín vừa nóng vừa chật chội ở nhà trọ cũ. Ba mẹ tôi dành không gian rộng nhất cho bếp, có lẽ mẹ muốn căn bếp thật thoải mái để mẹ trở tào nấu ăn, và để cả nhà ngồi ăn bên nhau một cách dễ chịu nhất.

Quên kể cho các bạn nghe là mẹ tôi nấu ăn rất ngon. Lâu lâu, các bạn trong lớp lại hỏi:

– Này, chừng nào tới sinh nhật cậu nhỉ?

Thật ra, các bạn ấy không hẳn là yêu mến tôi tới mức không ngừng thương nhớ ngày sinh nhật tôi đâu, các bạn ấy thương nhớ bữa tiệc sinh nhật do chính tay mẹ tôi nấu nướng đấy. Thơm ngon tới mức đĩa nào ăn xong, no kênh bụng vẫn còn liếm mép và mút chùn chụt ngón tay. Cậu bạn Tôm của tôi mút đến nỗi tôi cứ tưởng là cậu ấy muốn nuốt luôn cả ngón tay vào bụng.

Không biết có phải nhờ năng lực nấu ăn siêu cấp của mẹ không, mà cả nhà tôi có thể trạng giống hệt nhau. Mẹ tôi trắng tròn, thơm hết cái bánh bao mới hấp. Ba tôi thì thỉnh thoảng lại đứng trước gương, nói thêm vòng nịt, phàn nàn với mẹ tôi rằng:

– Em à, anh nghĩ là cần phải sửa lại bộ đồ rồi, nó chật quá.

Còn tôi thì được mọi người ưu ái gọi là Hột Mít.

Dù tên thật của tôi khá kêu và xin xò là Nguyễn Quốc Cường, thế nhưng bây giờ mọi người chỉ gọi tôi là Mít thôi. Đây là do thằng Thịnh quái quỷ bạn cùng lớp tôi. Một hôm nó đến nhà, nghe mẹ tôi gọi:

– Mít ơi, Mít à...

Thế là nó đem cái tên đó tuyên truyền với cả lớp, để sau đó cả lớp cứ:

– Mít à, Mít ơi...

Đến mức cái tên cứng cộm của tôi gần như bị quên bằng, trừ khi thấy cô dò bài.

Nghe tên, các bạn hình dung được ra tôi rồi nhỉ? Tôi tròn xoe thật và trắng bóc. Mẹ thỉnh thoảng vẫn ôm tôi vào lòng và bảo ôm tôi thật là sướng. Mẹ bảo lúc nhỏ ôm tôi, mẹ chỉ sợ lọt qua vòng tay, thế mà giờ thì phải giang cả hai tay ra, mẹ mới ôm được tôi vào lòng, chưa kể tôi đã cao sắp bằng mẹ rồi. Mẹ vẫn nói thế bằng giọng yêu thương và tự hào, nên tôi cũng hãnh diện về ngoại hình của mình lắm. Chưa kể, nó không hề làm tôi bất nhanh nhẹn, vì chiều nào tôi cũng chơi bóng đá. Trước nhà trọ cũ có công viên nhỏ, tôi và vài đứa bạn gần nhà vẫn chơi bóng ở đấy. Nhà mới không rộng, nhưng có khoảng sân nhỏ. Con đường phía trước khá rộng và vắng, vì là đường mới mở, nên so với trong phố, nhà cửa vẫn

còn thưa thớt lắm. Lúc mới đến tôi đã nghĩ ngay, thế là có chỗ thật lí tưởng để chơi bóng rồi.

Chúng tôi kịp dọn đến nhà mới trước khi tôi bước chân vào cấp hai. Vậy là tôi phải chia tay lũ bạn cũ ở trong phố vì chọn học trường gần nhà. Tôi nhớ bọn chúng lắm, nhớ cả những lúc tụi nó gọi tôi là Mít tròn xoe, càng nhớ hơn vì tôi vẫn chưa làm quen được với bạn mới.

Trường lớp ở đây còn đơn sơ lắm, được cái sân trường rộng, có nhiều bóng cây mát mẻ, thấy cô thì lại thật hiền. Giờ giải lao, bọn con gái túm tụm nói chuyện ăn quà, lũ con trai rủ nhau đá bóng dưới những tán cây. Mấy hôm đầu, tôi chỉ đứng trên hành lang lớp học ở tầng hai, nhìn xuống thòm thòm. Nhưng đến hôm thứ ba thì bỗng có ai đó vỗ thật mạnh vào vai tôi:

– Ê, xuống sân chơi đi. Cậu tên gì?

Tôi ngoái lại thì thấy một cậu chàng da ngăm ngăm, đôi mắt đen láy và rất to đang cười với mình. Đây chính là Quốc, lớp trưởng mới của tôi, lúc nào cũng vui vẻ và năng nổ. Trên tay cậu đang ôm quả bóng.

– Tớ tên Cường.

Tôi trả lời và trầm nghĩ, ở đây không có ai gọi mình là Mít tròn xoe rồi. Thật sự tôi thấy nhớ thằng Thịnh,

nhớ lũ bạn cũ của tôi lắm. Nhưng bạn bè mới cũng rất tốt. Chẳng mấy chốc mà chúng tôi đã chơi với nhau như đã quen biết từ lâu.

Tôi đã làm quen với nhà mới và trường mới như vậy đấy.

– Mít ơi Mít!

Đấy, mẹ tôi lại réo Mít rồi đấy.

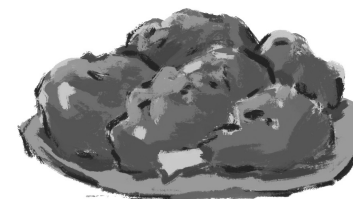
– Dạ!

– Con ra đây phụ mẹ chút nào.

Tôi chạy ra bếp. Mẹ tôi đang hí hoáy với con gà, mẹ sai tôi nhặt ít hành tỏi. Chưa chi tôi đã như thấy cả đĩa gà rán thơm lừng đặt ở trên bàn. Nghĩ thôi đã chảy nước miếng.

. 2 .

Đĩa gà rán

Phải mất mấy tuần, ba mẹ tôi mới dọn dẹp, bày biện xong ngôi nhà mới. Vùng này rất mát mẻ vì cách bờ sông không xa, chủ yếu là nhà của những người lao động nghèo, hoặc viên chức trẻ không có điều kiện mua nhà ở trung tâm nên chọn vùng ven làm nơi an trú. Hai bên nhà vẫn còn những thửa đất chưa có người mua, hoặc mua mà chưa xây nên cỏ lên rậm rạp, cách mấy trăm mét mới lura thửa mấy ngôi nhà.

Hôm chúng tôi dọn đến, hàng xóm xung quanh ra cửa đứng nhìn. Có thằng bé trạc tuổi tôi, khi xe

dừng lại, định chạy tới chỗ tôi, nhưng người phụ nữ đứng sau lưng níu nó lại. Nhìn biểu cảm, thì hình như nó muốn nói với tôi điều gì đó.

Thật ra dọn đến chỗ ở mới cũng hơi buồn, có bạn mới là chuyện vui. Thế nhưng từ hôm đó đến giờ tụi tôi vẫn chưa nói chuyện với nhau lúc nào cả. Tôi bận đi học cả ngày.

Sau khi ổn định chỗ ở, mẹ tôi đãi cả nhà tiệc gà rán. Ngày cuối tuần mát mẻ, mở cửa nhà ra thấy mặt trời chiếu trên cỏ xanh, xa xa là dòng sông lấp lánh. Tôi cảm thấy thật tuyệt.

Ba tôi nằm trên ghế dài coi tivi ngoài phòng khách. Ba chạy cả tuần, nên có vẻ đang tận hưởng cảm giác được nằm dài sung sướng. Thế nhưng khi mẹ tôi bắt đầu rắc các loại gia vị vào món gà rán bí truyền của mẹ, thì thấy ba nhấp nhóm chạy xuống, ngó vào bếp một cái rồi mới quay lên, xem tiếp chương trình đá banh trên tivi.

Tôi giúp mẹ dọn bàn ăn. Mẹ xếp gà rán ra đĩa. Trên cái đĩa to giữa bàn, mùi gà rán thơm nức nở đến mức tôi chỉ muốn bốc một miếng. Nhưng phải dọn dẹp bếp cho gọn gàng đã. Mẹ tôi cũng đi tắm cho đỡ ám mùi thức ăn, tôi ráng nhìn và chờ. Bữa ăn đã được dọn ra bàn, gà rán, súp và rau nhìn đẹp mắt vô cùng.

Tôi cũng đi rửa tay cho sạch sẽ trước bữa ăn.

Lúc quay lại, tôi không nhìn được ngó vào bàn.

Tôi định quay lưng đi. Nhưng thấy hình như có cái gì đó không ổn.

Đĩa gà rán HÌNH NHƯ hơi bị khuyết.

Tôi nhớ lúc mẹ xếp đĩa gà, nhìn đầy đặn rất đẹp. Nhưng có vẻ giờ đĩa gà rán hơi bị khuyết chút xíu, giống như có AI ĐÓ đã lấy mất một miếng gà rán.

Mẹ tôi đang tắm.

Tôi chạy lên phòng khách. Ba vẫn chăm chú coi tivi.

Tôi chạy xuống ngó đĩa gà rán lần nữa. Ngoài việc không được tròn đều lắm ra, thì đĩa gà vẫn đầy ắp. Tôi nghĩ, có khi do cảm giác của mình thôi, có thể lúc nãy mẹ tôi xếp không được tròn như mọi lần.

Nhà mới, không khí trong lành, phòng riêng. VÀ GÀ RÁN. Tôi cảm thấy cuộc sống mới của mình mới tuyệt làm sao.

. 3 .

Lục cục lịch kịch

Phòng tôi ở gần bếp. Gần bếp thuận tiện ở chỗ đôi khi nửa đêm đói bụng, hoặc khát nước thì tôi có thể ngồi dậy và đi ra bếp rất nhanh. Dạo này tôi hạn chế ăn muộn, vì mấy bộ quần áo của tôi lại đã chật căng, dù mẹ mới sắm cho hồi Tết. Ba mẹ tôi ngủ ở phòng kế bên phòng khách. Phòng ba mẹ thường đóng, nhưng phòng tôi thì không, tôi không thích cảm giác đóng kín cửa phòng. Mẹ tôi cũng đồng ý điều này và thỉnh thoảng nửa đêm, khi mẹ dậy đi vệ sinh, vẫn hay dừng lại ngó xem tôi ngủ trong ánh đèn dịu nhẹ.

Có những đêm trong giấc ngủ mơ hồ, hình như tôi nghe tiếng lục cục lịch kịch ngoài nhà bếp. Có lẽ là chuột, vì nhà tôi nằm ở khu vực khá

héo lánh, nên chuột ngoài bãi cỏ hoang có thể chạy vào tìm thức ăn. Mẹ tôi thường cất đồ ăn dư vào tủ lạnh, nhưng thỉnh thoảng những món kho, mẹ vẫn để nguyên trong nồi bắc trên bếp, mẹ bảo đồ kho để qua đêm không sao, không sợ bị hỏng.

Mọi chuyện vẫn ổn cho đến ngày cuối tuần. Mẹ lại làm món gà rán. Thường mẹ rán rất nhiều, nên vẫn còn dư lại một ít. Mẹ để trên bàn và đầy lồng bàn. Cơm nước buổi chiều xong, ba mẹ tôi bảo:

– Con ở nhà xem tivi một lát rồi học bài nhé. Ba mẹ có việc phải đi công chuyện một lát. Xong việc ba mẹ sẽ về sớm.

Tôi dạ. Một chàng trai cấp hai như tôi ở nhà một mình là chuyện khá bình thường. Lúc còn ở nhà trọ cũ, ba mẹ tôi thỉnh thoảng vẫn có những lần đi ra ngoài như vậy. Tôi chỉ việc đóng cửa lại, xem tivi hoặc học bài cho đến lúc ba mẹ về.

Tôi xem xong chương trình thiếu nhi thì vào phòng, bật đèn lên và chuẩn bị bài cho sáng hôm sau. Tôi khá giỏi môn Ngữ văn, nhưng môn Toán thì quá thật không quen lắm, những kiến thức mới mẹ làm tôi đau hết cả đầu.

Lục cục lịch kịch.

Âm thanh ấy tôi mơ hồ nghe vài lần rồi.

– Chuột! – Tôi la lên, hi vọng con chuột nghe tiếng la mà bỏ đi.